

Артюр Рембо

Прехласнатите

Черни сред снега на тротоара
в ниското прозорче, цяло в пара,
с поглед засиял,

пет дечица на колене
гледат как хлебарят със сумтене
прави хляба бял.

Гледат жадно мазната тепсия,
как ръката пухкава гласи я
в дупката с жарта.

Слушат хляба мек с коричка тънка,
а хлебарят тромав нежно мрънка
с лъснала уста.

Сгушени, снегът студен ги ръси,
но разнежда ги пещта с дъха си –
топла като гръд,

ето и готовите франзели –
като козунак побронзовели –
сладостно димят.

Пее хлябът, струпан до тавана,
и щурче плача си тих подхвана
в сънен полумрак;

тая топлина им вдъхва сили –
в жалките си дрипи са се свили
и се радват пак,

целите са в сребърни звездички,
а в мечтите си съзират всички
толкова неща

и с муцунки в черната решетка
те скимтят и всеки поглед светка,
зъзнат, но в нощта

думите валят като молитва

и към светли небеса тя литва,
а пък те стоят,

не усещат те, че на снега са
и че вятър дрипите им къса
и боде студът.

20 септември 1870

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Arthur Rimbaud
Les effarés, 1870

Набиране: NomaD

Издание: Артюр Рембо. Поезия. Подбор и превод от френски: Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10790>]